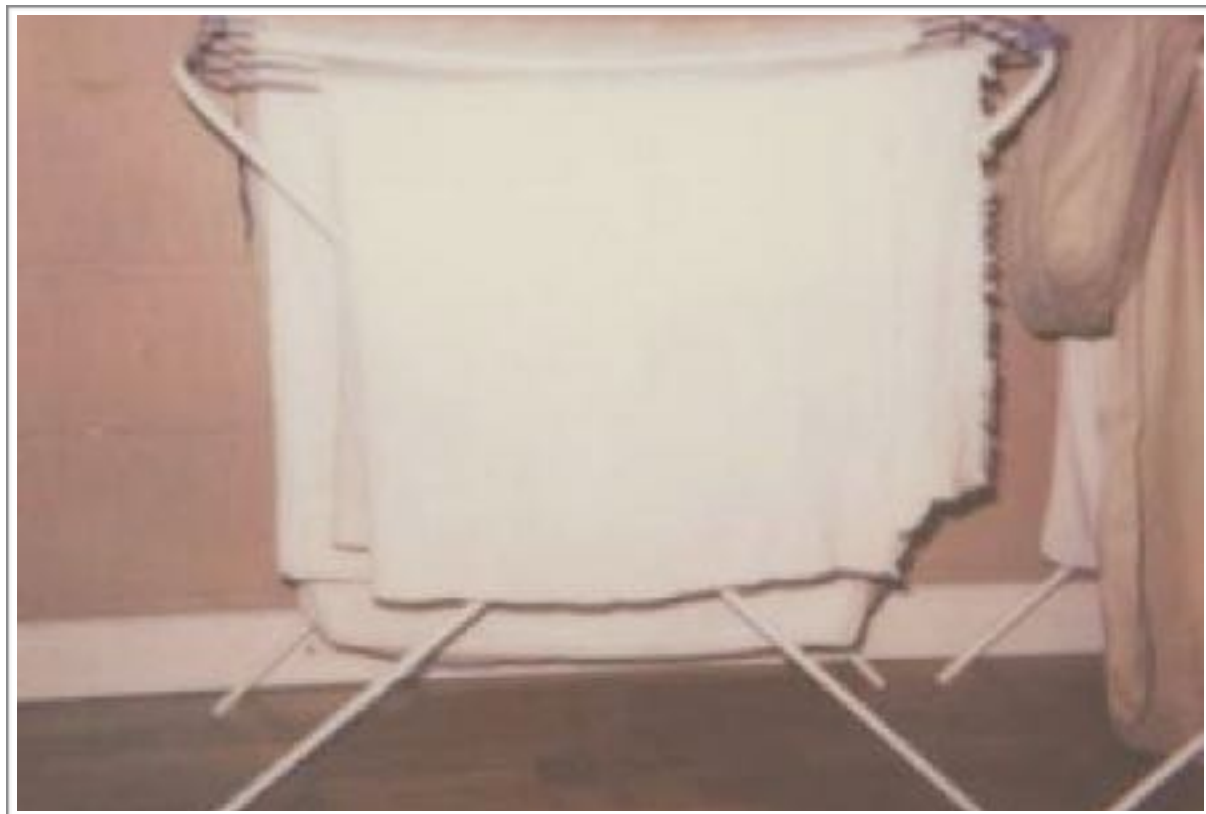

Historier fra bordellet

Historier fra bordellet - bragt i Politiken 2013

FRAUKE GIEBNER

2013

Historier fra Bordellet

Loa: »Nattevagten med Camilla og vores telefondame Marianne er det bedste. Vi har det skidesjovt. Jeg glæder mig også altid til at møde på min faste vagt om dagen og til at opdatere de Marianne og den pige, jeg arbejder sammen med. Så snakker vi om alt, vi har oplevet i løbet af ugen«.

Camilla:

»Det bedste er, når jeg er på nattevagt med Loa og Marianne og vi har nogle hyggelige gæster«.

Celine:

»Jeg er virkelig glad for det sociale sammenhold, vi har herude. Og så holder jeg også af rigtig mange af mine faste gæster«.

Camilla: »Min allerførste kunde var en gammel mand med gummihandsker og fiskerhat. Jeg var fuldstændig rystende nervøs. Jeg tænkte: »hvad fanden er det, du har rodet dig ud i?« Jeg glemmer det aldrig. Han ville have en halv time med lidt dirty talk, og samtidig skulle jeg være lidt uskyldig. Jeg syntes, det var sjovt«.

Celine:

»Jeg havde engang en gæst, en ung fyr i 30'erne. Pæn, helt almindelig. Han ville have en cocktail på et kvarter, så det var jo hurtigt overstået. Jeg havde allerede glemt ham igen, da jeg nogle dage efter ligger i min seng og zapper. Jeg kommer forbi TV2 Charlie, hvor der er en genudsendelse af et underholdningsprogram, hvor den her fyr sidder og deltager sammen med sin kæreste, som ser ret gravid ud. Det var underligt«.

Loa:

»Jeg har i noget tid haft en kunde, en flot mand, direktør og rigtig, rigtig rig. Han er gift - og dødforelsket i mig. Han har spurgt, om jeg vil flytte med ham til udlandet. Han spørger mig hele tiden, hvordan jeg har det med ham, men jeg gider ikke give så meget af mig selv. Jeg skal ikke sidde og fortælle ham, at jeg har følelser for ham, eller at jeg ikke har. Det er ikke mit arbejde«.

»Han blev bare ved med at plage mig, og det var irriterende, fordi jeg ellers syntes, han var en god kunde. Vi havde det hyggeligt, men når mændene vil have mere... så kan jeg ikke have dem mere. Det har jeg prøvet mange gange. Jeg kan godt blive enormt smigret, men jeg bliver nødt til at sige fra. Jeg vil jo ikke såre nogen«.

Jeg ville have et job på et bordel for at blive klogere på, hvem kvinderne er. Det startede skidt.

Manden står lænet op ad porten til gården og tjekker sin mobil. Han er lavstammet og karseklippet, et sted mellem 35 og 40 år.

Her står de tit, mændene, inden de går ind på bordellet. Ryger cigaretter, skriver beskeder og kigger på bilerne, der kører forbi. Den karseklippede venter i ti minutter, så ringer han på døren. Et kvarter senere står han på gaden igen.

Nu er det min tur. Udefra ligner bordellet en overdimensioneret garage. Under dørklokken hænger et skilt:

»Sex is one of the most beautiful, wholesome and natural things that money can buy«. Jeg når at læse det tre gange og tror stadig ikke helt på budskabet, da en ældre kvinde med lang mørklilla hestehale og h-skålsbryster åbner døren.

I modsætning til manden vil jeg ikke købe noget - jeg vil have et job.

Jeg er journalist og vil vide, hvorfor unge kvinder, som på mange punkter ligner mig, dyrker sex for penge. Jeg vil vide, hvad slags mænd de går i seng med, og hvad de får ud af det. Jeg vil være en del af hverdagen på bordellet, og jeg vil skrive om det.

Alt dét når jeg ikke at sige til hestehalen, før hun lukker mig ind og låser døren bag mig.

»Det er sidste dør til højre. Han venter«, siger hun. Intet andet. Jeg går ned ad gangen. Nervøsiteten har bygget hule i min mave.

Bag sidste dør til højre venter en rund Ikea-seng og en pæn ældre svensker i bare tæer. 55 år måske, med en kropsholdning, der sladrer om et liv ved skrivebordet. Vi giver hånd, og jeg sætter mig på sengen, som fylder det meste af værelset.

Svenskeren har taget den eneste stol i rummet, men han vil egentlig hellere sidde ved siden af mig på sengen. Han vil faktisk gerne sidde meget tæt. Vi kigger lidt på hinanden. Hans lår rører ved mine.

»Du ved godt, hvorfor jeg er her, ikke?«, spørger jeg.

»Jah...«, svarer han langtrukket. Jeg kan mærke hans ånde i mit ansigt.

Fem minutter senere er den mørklilla hestehale lige ved at smide mig ud igen.

Strengt taget har jeg ikke gjort andet end at fortælle svenskeren om den artikelserie, jeg vil skrive. Jeg vil have et job som telefondame for at komme tæt på kvinderne og kunderne, jeg vil prøve at forstå dem.

Svenskeren siger ikke noget. I stedet presser han sine i forvejen smalle læber sammen til en strej, tager en højlydt indånding og anlægger et lettere panisk ansigtsudtryk.

Uheldigvis tror både hestehalen og svenskeren med fodfetishen, at jeg er den escortpige, manden har bestilt. Jeg tænker derimod, at han må være bordellets åbenlyst excentriske ejer. Misforståelsen bliver opklaret, da jeg står i husets mørke gang og kigger rådvild på den lukkede, sidste dør til højre. Damen med hestehalen har smækket mig ude og forsøger at tale svenskeren til ro igen.

Fra naboværelset kan jeg høre en kvinde fnise. Hun ligger på en sandfarvet fire-mands sofa, og kun hovedet stikker ud fra den lyserøde dyne med bamsemønstret.

»Jeg tænkte nok, at det ikke er dig, der er escortpigen. Du ligner alt for meget naboens datter«, konstaterer hun og forklarer, at bordellet lejer værelser ud til to af byens escortbureauer.

»Så svenskeren, han er ikke alfonsen?«.

Den mørklødede pige slår en truckerlatter op.

»Nej, det er en kvinde, der styrer stedet her. Sådan er det næsten overalt«.

Hun rækker hånden frem. »Jeg er Adriana. Kom ind og sæt dig«.

Celine: »Vi havde lukket huset ned efter aftenvagten, og telefondamen Marianne ville give mig et lift mod byen. Pludselig kommer der sådan tre indvandrerdrengene, og spørger, om vi har lukket. Ja, siger vi. De stiller sig helt vildt tæt på mig og spørger: »er det dig, der har været på arbejde?«

»Ej, det er det ikke«, siger jeg. De blev ved i dén dur. Det var ubehageligt, fordi jeg ikke vidste, hvad de ville. De var flere end os, og jeg følte mig meget sårbar, for jeg stod der i mit eget tøj og var på vej hjem. Det er den eneste gang, jeg har følt mig utryg«.

Loa:

»Jeg har i en periode været rigtig paranoid over, at mine kunder ville komme hen til mig, hvis de mødte mig i byen. Hvis jeg skulle noget sammen med min familie for eksempel, eller på Roskilde Festival eller i byen. Jeg var bange for, at der lige pludselig ville komme én og siger: »Hey, dig kender jeg«. Det ville være det værste, der kunne ske«.

»På et tidspunkt kunne jeg næsten ikke klare mere, men samtidig ville jeg ikke stoppe i branchen på grund af det. Så sagde jeg til mig selv: okay, lad nu være med at være så paranoid. Der er jo ikke nogen, der skyder sig selv i foden og siger: "hey, det er min kone her, har jeg ikke mødt dig på bordellet?«.

Camilla:

»Det værste er, hvordan min ekskæreste har brugt mit arbejde mod mig. Oprindeligt var han min kunde, men vi blev kærestere, og efter nogle år begyndte han at nedgøre mig, fordi jeg blev ved med at være pige. Han opdrog mig til kun at opføre mig som 'luder' privat. Han kaldte mig for luder konstant, og jeg fik at vide, at det er det, jeg er - og kun dét«.

»Men pengene kunne han fandme godt bruge, og det var fedt at have en luder i sengen derhjemme. Han så mig kun som dét, som pengemaskine - og ikke som mor, datter, studerende og alle de andre ting, jeg også er. Generelt mente han, at alle kællinger er ludere, som han sagde. Han fortalte mig, at jeg er beskidt, og da jeg til sidst ikke ville have sex med ham mere, da jeg begyndte at gemme mine penge, så blev han voldelig«.

Adriana:

»Det værste er ikke mit arbejde, og det er heller ikke kvinderne, jeg arbejder sammen med. Det er heller ikke mændene, der kommer, for det kan jeg forholde mig til. Det værste er samfundets syn på os, der arbejder med det her«.

Gensyn med Bordellet: »For tiden kan vi virkelig ikke påstå, at vi er her for pengenes skyld« Politiken har besøgt Bordellet et år senere for at se, hvordan det er gået Skøge, Adriana og de andre kvinder.

Jeg står på dørmatten og ringer på.

Det er onsdag aften, klokken er 19. I december er det et år siden, jeg sidst stod her, i Bordellets indgang, og kiggede op mod overvågningskameraet. Jeg vil høre, hvordan det går kvinderne, siden artikelserien om dem blev bragt i februar. Sidste gang jeg var her, var stemningen lidt anspændt. Der havde været langt mellem kunderne i efteråret, og tonen mellem nogle af kvinderne var blevet hård.

Skøge åbner døren. Vi krammer, og jeg låser bag mig. Alting er bekendt. Den japanske vinkekat og den underlige buste står her stadig. Skøge har malet gangen, i stedet for helt mørkebrun er den nu hvid.

I 2012 fulgte jeg hverdagen på Bordellet gennem ni måneder, hvilket resulterede i en artikelserie, hvor telefondamen Skøge og seks andre kvinder fortalte om deres liv. Historierne blev efterfølgende debatteret heftigt, og jeg er nysgerrig efter at høre, hvordan kvinderne oplevede reaktionerne på det, de fortalte.

Flere kunder, tak Jeg følger efter Skøge til pigeværelset, hvor Julie, en smuk blond kvinde omkring de 30, ligger under dynerne på sofaen sammen med en kollega. Stolen til venstre for telefondamernes bord, som jeg plejede at sidde på, er væk. I stedet står der nu et stort, sort læderuhyrer i klubhusstil. Jeg trækker benene op under mig og vipper ryglænet tilbage. Skøge laver kvædede og rækker mig en pakke Gajol med granatæblesmag.

En af Julies kunder har haft en hel plastikpose med lakridser med, som er blevet for gamle. Manden er svensker – »en af dem, der aldrig rigtig har fundet ud af, hvordan det fungerer med kvinder«, siger Julie. Ved hans forrige besøg kom hun til at røbe, at hun aldrig har set en rigtig elg. Nu har han været ude i skoven for at tage et elgbillede til hende, og rundt omkring i pigerummet ligger der elggaver: elgservietter, elgkrus, elgpølse.

Skøge sidder og knuger en lille pude med en elg på.

»Næste gang han kommer for at købe en halv time, synes jeg, du ikke skal kræve tusind, men elgehundrede«, siger hun.

Det er anden gang, hun fortæller joken. Maria griner. Hun er netop kommet ind fra naboværelset. Her har hun den sidste time talt med en ung kvinde, der gerne vil have nogle vagter på Bordellet. Kvinden er den anden, der er til samtale i dag.

Der har været en del udskiftning på Bordellet det sidste år. Nogle af kvinderne har helt forladt branchen, andre er rykket videre til konkurrerende huse. Nye er kommet til, og et par af dem er allerede stoppet igen. I løbet af foråret har der været to voldelige afpresningsforsøg, hvor en bande forsøgte at opkræve beskyttelsespenge, og nogle af kvinderne følte sig ikke længere trygge.

Som konsekvens har Bordellet fået jerndør og nyt overvågningssystem. Også Loa, en af de unge kvinder, jeg interviewede sidste år, er stoppet. Hun har fået arbejde og kæreste og er for tiden ude at rejse.

Maria, som bestyrer Bordellet, virker til gengæld gladere og mere afslappet end sidste år. Hun bliver hængende i pigerummet, ryger en af Julies smøger og fortæller anekdoter om dengang, hun som ung ved et uheld tiltrak sig en tysk rockerboss' kærlighed.

Sidste år var hun udkørt, deprimeret og syg. Nu er hun begyndt at uddanne sig til kosmetolog, og i fremtiden vil hun gerne køre rundt til plejehjem for at give ansigtsbehandlinger og massage til ældre, når hun er færdig.

»Jeg er altså skidegod til gamle damer«.

Hun er også helt holdt op med at engagere sig politisk. Da jeg mødte hende, havde hun og nogle af de andre kvinder arrangeret møder med blandt andet Liberal Alliance og Folketingets Retsudvalg for at overbevise politikerne om, at de skulle droppe ideen om kundekriminalisering og i stedet arbejde for bedre rettigheder for kvinderne. Men i halvandet år har der været stille på den front.

I det hele taget er det, som om Bordellet er gået lidt i dvale. Det er huset ikke ene om. Mange af pigerne tjener mindre, end de plejer, og også i aften er der langt mellem mændene. Over mit hoved, til venstre for vinduet, hænger en seddel med 'ønsker' og 'mangler'. Nederst, blandt toiletpapir, fyrfadsllys og papirservietter, har nogen skrevet FLERE KUNDER.

Provokerende reaktioner

Celine, Adriana og Camilla har stadig deres gang på Bordellet, men den sidste tid har de ikke været i huset så tit. Camilla, som sidste år prøvede at kappe båndene til en voldelig ekskæreste, har lige holdt pause i en måned.

Der har været mange omvæltninger i hendes privatliv det sidste år, og hun har haft brug for at trække vejret. Blandt andet var hun flyttet til provinsen for at bringe nogle kilometer mellem sig og eks'en, men allerede efter en måned var hun tilbage i byen. Det gik ikke uden København. Nu har hun fået fuldtidsarbejde på et værested. Alligevel vil hun foreløbig beholde sin egentlige tjans på Bordellet.

Selv om det er »pisseirriterende« at skulle lægge penge i husleje, når der ikke er nogen indtjening.

»Man får en særlig tilknytning til miljøet. For tiden kan vi virkelig ikke påstå, at vi er her for pengenes skyld, og der kommer også en dag, hvor jeg ikke gider ligge på ryggen længere. Men der er noget socialt og hyggeligt i det. Den dag, jeg stopper, skal jeg i hvert fald stadig komme her som telefondame«, siger hun.

Camilla har været i branchen i snart ti år. Hun begyndte som telefondame, fordi hun manglede penge og har blandt andet solgt sex i A-gruppen på Østerbro, som var ejet af Anni Fønsby. Da hun sagde ja til at medvirke i artikelserien, var det, fordi hun håbede at kunne vise, at det ikke er synd for hende, at hun sælger sex.

»At arbejde på værestedet er ti gang hårdere«, siger hun og fortæller, at hun forleden blev overfaldet af en bruger. »Det satte sig i mig på en helt anden måde. Derfor blev jeg også rasende, da jeg så et indslag i Go' Morgen Danmark med hende Tanja (Rahm, red.), der

havde været med til at skrive et debatindlæg, der handlede om, at det er synd for os. Jeg havde ikke forventet andet, end at folk ville sige, artikelserien var forherligende, men hun har ikke ret til at gøre os andre til ofre, fordi hun selv har haft det dårligt«.

Under rubrikken 'Det var uværdigt, voldeligt og ufrit at sælge sig selv' gjorde seks tidligere prostituerede, der selv gentagne gange har fortalt deres personlige historier i medierne, opmærksom på, at de mente, artikelserien var forherligende, og at kvinderne manglede selvindsigt. Det debatindlæg har flere af kvinderne fra Bordellet bidt mærke i, og både Celine og Adriana fortæller, at de følte sig provokeret af teksten.

»Den anklage barnliggør mig«, siger den studerende Adriana. »Selvfølgelig kan jeg ikke vide, om jeg på et tidspunkt får det dårligt over det, jeg gør nu, men jeg synes, det er nedladende at sige, at jeg ikke ved, hvad jeg gør, og hvordan jeg har det i øjeblikket. At jeg lider af falsk bevidsthed. Jeg siger ikke, at de kvinder, der bliver traumatiseret, ikke har ret. Jeg siger bare, at jeg ikke tror, at deres oplevelse nødvendigvis behøver være min oplevelse«.

Adriana siger, at der ikke er nogen grund til at idyllisere sexarbejde.

Selvfølgelig kan jeg ikke vide, om jeg på et tidspunkt får det dårligt over det, jeg gør nu, men jeg synes, det er nedladende at sige, at jeg ikke ved, hvad jeg gør

Adrianna

At det for hende er et arbejde, men ikke et arbejde som ethvert andet. Hun har fulgt tæt med i debatten om artikelserien, og hun var den, der svarede på flest spørgsmål fra læserne. Det glædede hende, at folk havde noget at spørge om. Omvendt ærgrede hun sig over dem, der reducerede hende til en privilegeret studerende. Hun følte, at hendes oplevelse af sexbranchen ikke blev set som lige så reelle som andre kvinders, fordi hun er højtuddannet.

Jeg spørger, hvordan hun har det med at sælge sex for tiden. Hun har tidligere overvejet at stoppe.

»Helt fint. Op og ned«.

Er du nogle gange træt af det?

»Jo, det er jeg. Men jeg er rigtig træt af rigtig mange ting lige nu«. Adriana har haft en depression for nogle år siden, og for tiden kan hun mærke en snert af den samme tristhed igen. Hun siger, at det er specialet, der volder problemer. Sidste år, da jeg mødte Adriana, var hun godt i gang med sit speciale, men nu er hun ved at gå i stå. Hun slås stadig med opgaven, de egne forventninger lammer hende. Hun er jo arbejderfamiliens første universitetsstuderende. Selv om hun joker som sædvanlig, er hun træt af uni, træt af vinteren, træt af mænd. Hun vil gerne ud af det vadede, hun står i. Få et job, møde en intelligent mand.

Hvis du er træt af at sælge sex, hvorfor stopper du så ikke?

»Jeg har også skåret ned på mine vagter, men jeg vil gerne bevare tilknytningen til huset. Jeg kan godt lide at sidde på vagt med de andre«.

Føler du ikke, at det er grænseoverskridende at have sex, når du ikke har lyst?

»Nej, jeg synes, jeg er blevet endnu bedre til at trække mine grænser op på det seneste. Jeg er blevet meget skrappere. Der er ting, jeg gjorde før, som jeg ikke gør lige nu. Kysse for eksempel. Jeg ville ønske, at jeg også havde den samme evne til at sætte grænser over for fyre i mit privatliv«.

Adriana har på det seneste datet to mænd, som viste sig at være fjolser. Hun havde fra starten været på vagt. Lukket dem ind, men hele tiden været parat til at kyle dem ud igen. Både bogstaveligt og følelsesmæssigt.

»De får én chance. Måske får de én til, men hvis de fucker op, så er det ud«.

Hun griner sit truckergrin.

»Jeg er blevet forsigtig. Jeg vil gerne være sikker på, at han vil mig, og at han ikke bare vil stikke den ind. Det kan jeg ligesom få andre steder. Tit venter jeg ret længe, før jeg har sex med mænd privat. Der har arbejdet påvirket mig«.

Ikke længere bange

Også Celine oplever, at hun har forandret sig en smule, siden hun begyndte at sælge sex – bare på en anden måde end Adriana. Hun siger, at hun er sluppet af med lidt af sin generthed over for det andet køn.

»Men altså jeg er stadig genert. Det er bare en del af min personlighed«.

Celine og jeg begyndte at komme på Bordellet nogenlunde samtidig i foråret 2012. Hun havde haft sin første vagt, to måneder før jeg dukkede op. Hun var 24, havde lige farvet sit lyse hår mørkt og var træt af at føle sig naiv og usikker. Inden hun tog på Bordellet for første gang, var hun ved at gå til af nervøsitet.

I dag er det blevet hverdag, fortæller hun. Hun står ikke længere op flere timer, før hun skal møde om morgenen for at gøre sig klar.

»Det er egentlig meget rart. Før fyldte det rigtig meget i mit hoved, nu er det nogle andre ting, jeg tænker over«.

Hun siger, at hun føler sig afklaret. At hun ikke kan udelukke, at der kommer en efterreaktion, men at hun ikke er bange for det. Til gengæld synes hun, at artikelserien kom lidt for tæt på. I Politiken fortalte hun blandt andet om de problemer, hun har haft med sin krop, at hun tager lykkepiller, og at hun nyder bekræftelsen fra mændene. Det er private ting, hun egentlig ikke havde lyst til, at alle de andre kvinder skulle vide om hende.

Celine er blevet mere alvorlig og mere rolig det sidste år. Mere voksen, siger hun. Det begyndte en dag, da hun var på Bordellet. Hun havde i et stykke tid haft det fysisk dårligt, men havde regnet med, at det ville gå i sig selv. Mens hun havde sex med en kunde, fik hun så voldsomme smerter, at hun var nødt til at afbryde. På sygehuset konstaterede de en kronisk sygdom, og siden har hun været indlagt i lange perioder.

»Jeg har fundet ud af, at livet er mere alvorligt. At vi ikke er usårlige. Det er ikke længere kun min forældres generation, der bliver syg. Nu er det mig og folk, jeg kender. Folk begynder at få kræft. Man må fand'eme tage ansvar og gøre noget. Jeg vil virkelig gerne bruge den tid, hvor jeg har det godt, produktivt«.

Celine tror ikke, at hun stadig er på Bordellet om fem år. Selv om hun savner huset, når hun ligger syg, og selv om hun er en af dem, der ikke mangler kunder.

»Om fem år vil jeg bare gerne være et nyt sted i mit liv. Det er ikke det her, jeg ser for mig selv, når jeg er 30«.

Hun sidder i den sorte læderlænestol og vipper frem og tilbage. Pigen, der var til samtale med Maria for tre uger siden – den aften, jeg sad i pigerummet og spiste Gajoler, der var blevet to år for gamle – har fået en fast vagt på Bordellet. Nye kvinder, nye mænd

Der er kommet en del nye piger til på det seneste. »Total debuterende studinegodte«, stod der på hjemmesiden, da hun havde sin første vagt, og der kom mænd forbi for knap 10.000 kroner.

I aften ser det ud til, at der ikke kommer mænd overhovedet. Pigen hedder Kira. Hun er 22 og har hjemmelavede tatoveringer på arme og ben, drikker Red Bull, og under sin sorte trøje har hun en lillebitte ni uger gammel chihuahua, der ligger på hendes bryst. Første gang hun solgte sex, var hun 15. Hun har siden gjort det enkelte gange, når hun har været i byen. Hvorfor ikke tage penge for det? Hun blev alligevel altid ked af det, når hun havde været sammen med fyre.

»De lover guld og grønne skove, og så er de væk«.

Den anden kvinde, som er på vagt i aften, kommer ind ad døren. Hun er helt nøgen, stor og med gode proportioner. Hun tager en gennemsigtig sort natkjole på og lægger sig på sofaen. Anna er først i 30'erne og har været i branchen i knap ti år. Hun arbejder også på en anden klinik, et hus på omtrent samme størrelse som Bordellet.

Pigerne deler den thaimad, Skøge har hentet, og telefondamen vimser rundt, laver te og lægger lagener sammen, indtil det ringer på døren. En yngre mand med skægstubbe og markante briller toner frem på overvågningsskærmen.

»Ja tak, der står penge i døren«, siger Kira. Anna rejser sig og tager sine stiletter på. Ansigtet røber, at hun helst ville være fri for hælene. Hun går ind og hilser, og bagefter går Skøge ind til manden, og kommer straks ud igen med budskab om, at han hverken var til store eller tatoverede piger. Manden er allerede gået. Han viser sig at være aftenens sidste kunde.

Man vænner sig til afvisningerne, siger Anna. Forleden havde hun to yngre mænd, der grinede ad hende. Det sved, men ellers er hun ligeglad.

»Jeg har endnu ikke mødt en pige i denne branche, der ikke på et tidspunkt i sit liv har oplevet en form for svigt, der gør hende i stand til at have dette job. Til at stå næsten nøgen foran en mand og tage imod en afvisning«, siger hun.

Annas svigt er en barndom med en mor, der gjorde det tydeligt, at hun elskede søsteren mere. Som voksen har hun afbrudt al kontakt til moren.

Kira har lyttet til historien fra sin plads ved telefondamernes bord. »Det er hendes tab, Anna«, siger hun. Skøge sidder ved siden af og laver vagtplan. Hun har sit eget system, som hun hver uge opdaterer med nydelig blyantskrift på ternet papir.

»Jeg ville ønske, jeg kunne gå til skråskrift«, lyder det fra Kira. Hun er ikke den bedste til at læse og skrive. Skøge rækker hende en blok og siger, at hun bare skal øve sig. »Hej Skøge, du er bare dejlig. Kærlig hilsen Kira«, skriver pigen med bogstaver, der danser på papiret.

Der er god tid til den slags aktiviteter i aften, hvor dørklokken er tavs. Sidste år fortalte kvinderne mig, at det netop er i perioder som denne, at nogle føler sig presset til at gå over deres egne grænser for at tjene nok penge

Skøge, tror du, at der er nogen kvinder, der kommer til at gøre ting, de bagefter fortryder, når der ikke er kunder nok?

Anna

»Når man har en dårlig vagt, kan nogle godt gå med til at gøre ting, de egentlig ikke har lyst til«, indskyder Anna, før telefondamen når at svare.

»Selvfølgelig har jeg set den slags enkelte gange«, siger Skøge. »Der er piger, der i dårlige tider begynder at tilbyde græsk. Og selvfølgelig kan dårlige følelser pludselig ramme en – det kan ramme alle. Men det er bare sådan, at vi først efterfølgende ved, hvad konsekvenserne af vores handlinger er«.

Hun går ud for at hente nogle bøger af Jane Aamund, som hun har taget med til boghylden på pigeværelset.

»Hvorfor skal ludere være lykkelige?«, fortsætter hun.

»Lykke kan man ikke definere som noget konstant, og jeg forstår ikke, hvorfor det ord altid skal knyttes sammen med os«.

»Det synes jeg er rigtig godt sagt«, udbryder Kira.
Tror på skæbnen

Så ringer telefonen. Det er Skøges datter, der har problemer med sin ældste pige – det barnebarn, som Skøge er tættest på. Næsten samtidig ringer bordeltelefonen. Det er en kunde til Anna. »Vent lige et øjeblik«, siger Skøgen til datteren, og så henvendt til Anna: »Han spørger, om han må få en rigtig rød numse, og om han kan lægge sig til at sove et sted, hvor han tisser i sengen, og så får han en røvfuld for det bagefter«. Anna tøver. »Ja, men så skal han have ble med. Eller også kan han komme om 14 dage, så tager jeg et laklagen med«. Skøgen giver beskeden videre. »Pervers stødder«, siger Anna, der kender kunden, som efter hendes vurdering ikke er helt normal i hovedet. Han vil skiftevis enten lege kæresten eller have babybehandling. »Der må være sket noget voldsomt i hans barndom«.

Skøge har allerede genoptaget samtalen med sin datter, da bordeltelefonen ringer endnu en gang. Nu sidder hun i et øjeblik med en telefon ved hvert øre. »Escort? Nej, så må du ringe på et andet nummer«. Hun lægger på. Manden ville booke en af kvinderne fra Bordellet som escortpige. Hun fortsætter snakken med sin datter. »Ja, altså, så må du jo sige til hende, at mormor ... «.

Tyve minutter senere er datterens problem løst, og Skøge lægger an til at lukke huset ned for i nat. Hun fortæller, at hun netop selv er begyndt at tage på escortture igen. Noget, hun ikke har gjort i lang tid. Men så ringede svenskeren, en nydelig ældre mand. »Det var simpelthen så livsbekræftende«. Nogle gange savner Skøge berøringen af en mand. En at stole på, at gå ture med. At grine med frem for alt. Hun har ikke lyst til at date, i hvert fald

ikke på nettet, der lyver de bare. Måske møder hun en i Netto, hun tror jo på skæbnen. Eller på arbejde. Hun og svenskeren havde aldrig sex, han var for nervøs. I stedet drak de lidt vin på hotellet og snakkede, og klokken otte tog hun en taxa hjem. Hun skulle nå at hente sit barnebarn. Svenskeren gav hende betaling alligevel, meget diskret, og da hun var kommet hjem, havde hun fået en sms. Han ønskede hende og familien en rigtig dejlig weekend. I morgen har hun en aftale med en ny mand.

Kapitel 1: 432 knald om året

Adriana var 20 år, første gang hun solgte sex. Ung og dum, som hun selv siger.

Massageklinikken, hvor jeg møder Adriana en tirsdag eftermiddag i maj, er på størrelse med et parcelhus og indrettet ret vilkårligt. En kinesisk vinkekat her, en Ikea-lysekrone dér, intet rødt velour.

Jeg kalder huset for Bordellet. Det er et sted, der ikke efterlader sig et blivende indtryk. Man kommer og går, og hvis man vil, kan man glemme, at man har været der.

Adriana har været her i fire år. Hun er 32, kommer oprindeligt fra Italien og er én af de 24 piger, der har fast job på bordellet. Én af de få, der ikke har kunstige bryster, forklarer hun ikke helt uden stolthed.

Adriana begyndte at sælge sex, da hun var 20 år gammel, på et lille, snusket sted tæt på Istedgade. Der flød med narko, og hun holdt ud i tre måneder. Bagefter holdt hun en lang pause, havde job i Netto og som handicaphjælper og begyndte på en uddannelse.

Flere store bordeller Bordellet har ikke meget til fælles med det sted, hvor Adriana solgte sex i tiden lige efter gymnasiet. Det er en af Københavns 14 store massageklinikker. Her lejer primært danske kvinder sig ind på timebasis, der er videoovervågning, vagtplan og et alarmsystem. Disse store, organiserede klinikker adskiller sig fra de små af slagsen, hvor der typisk arbejder én til tre udenlandske kvinder, der ofte også bor på stedet.

Kvinderne på Bordellet tilbyder hovedsageligt de såkaldte blide former - almindelig sex - i husets to værelser, der er indrettet til formålet.

Desuden rummer huset et badeværelse, et venterum, det førnævnte escortrum og 'pigeværelset', hvor jeg møder Adriana. Dette æggeskalsfarvede køkken-alrum er bordellets personaleværelse - her sidder kvinderne, når de ikke har kunder.

Sex som studiejob

Adriana, der slapper af på sofaen, har sex for penge seks gange om måneden med cirka seks mænd per vagt. Det giver 432 knald på årsbasis.

Hun forklarer, at hun helst vil være sammen med kunder, der køber almindeligt dansk - altså et kvarters sex.

»Det går hurtigt. Ti minutter er du sammen med ham generelt, pang, videre, næste. Det er mit arbejde, og jeg har ikke noget imod det. Nogle gange er det pissesjovt og udfordrende, og nogle gange går man herfra og tænker: ej, en låååårtedag! Det kommer an på, om man har kemi med kunderne og de kvinder, man sidder på vagt sammen med«.

Adriana speedsnakker fra sin position under den lyserøde dyne. Hun forklarer, at arbejdsdagen på bordellet er rutinepræget: man møder ind, gør sig klar og venter på besøg. I dag venter Adriana en del.

Da hun rejser sig for at tage mere kaffe, sidder mit blik fast i hendes skrigende gul top. Den består hovedsageligt af huller, foran og bagved. Hun har ingen trusser på. Mens jeg sidder og glør, tager hun mig i krydsforhør. Hvor kommer du fra? Hvorfor vil du skrive om os? Hvad synes du om prostitution? Hvad er din vinkel?

»Ved du hvad?«, spørger hun så. »Jeg skriver faktisk også om prostitution. Jeg er lige gået i gang med mit speciale, der handler om trafficking«. Og så begynder Adriana at fortælle sin historie.

Ærekær telefondame

Pludselig ringer det på døren. Overvågningskameraet viser en lyshåret pige, og ude på gangen går døren til escortværelset op. En mørklilla hestehale skynder sig ned i den anden ende af huset, så hurtigt fødderne med de pinke Crocs tillader det, og låser op.

Jeg elsker det her sted. Det er mit andet hjem. Jeg ved ikke, hvad jeg skulle gøre uden Et kvarter tidligere, da jeg havde ringet på døren, var jeg blevet forvekslet med en escortpige. Hestehalen, der er husets telefondame, havde sendt mig til en kunde, inden jeg nåede at sige noget.

Nu kommer den rigtige kvinde.

»Hej, det er sidste dør til højre. Han venter«.

Escortpigen er tyve minutter forsinket, og det irriterer hestehalen, der præsenterer sig selv som Skøge. At komme til tiden er et spørgsmål om respekt, forklarer hun, da vi senere drikker kvædete i pigerummet.

»Jeg er virkelig ærekær med det, jeg laver«, fortsætter hun. Skøge, der betegner sig selv som »midtvejs i livet«, er en af Bordellets syv telefondamer. Hun har været her siden den

dag, Bordellet slog dørene op, og de første syv år har hun selv ligget på lagenet.

Telefondamerne er typisk ældre kvinder, der supplerer deres indtægt eller pension med at tage sig af de praktiske gøremål i huset; de tager telefonen, gør rent, lukker kunder ind og smider dem ud, hvis det bliver nødvendigt.

Et andet hjem

Skøge har desuden indrettet stedet: hun har købt de stribede puder, malet de caffè lattebrune vægge, og på flere af værelserne hænger hendes egne malerier.

»Jeg elsker det her sted. Det er mit andet hjem. Jeg ved ikke, hvad jeg skulle gøre uden«, konstaterer telefondamen, mens hun omhyggeligt lægger nogle enorme lagener sammen.

Huset rummer otte års oplevelser med kvinder og kunder, som hun kom til at holde af. På Bordellet er alle lige, siger Skøge. Når du er nøgen, er det ligegyldigt, om du er ufaglært eller bankdirektør. Der kommer mænd i lederstillinger, som lægger deres indflydelse sammen med jakkesættet.

»Det kan jeg rigtig godt lide«, siger Skøge.

»Her skal man ikke slikke folk op og ned ad ryggen for at opnå ting, man skal ikke lefle for den, der er bedre stillet end man selv. Jeg har lært rigtig meget om tolerance af at være sammen med folk af alle stillinger og udlændinge af alle arter. Det er da en superspændende opgave«.

Kapitel 2: Lystens pris

En enkelt vagt på Bordellet kan give mere end 9.000 kroner, men selv om kunderne har pengene, kan de ikke få alt, de vil have.

»Hos pigerne, god aften«. Skøges stemme bliver altid en tand lysere, når hun tager imod et opkald.

»Ja, jeg har Julie, som er en dejlig kælen blondine med faste d-skåle og Adriana, som er en fræk sydlandsk skønhed med en drømmekrop«.

Telefondamen på Bordellet lirer beskrivelsen af. Hun har kendt Julie og Adriana i årevis.

Når der er kvinder på vagt, der ikke har været på Bordellet så længe, læser hun op fra en lille bog med håndskrevne noter. Camilla med pariserpopo, Celine med franskindbydende trutmund, varmbloodige Loa.

'Den lille praktikant' Jeg har været på Bordellet i tre uger. Et rigtigt job som telefondame fik jeg aldrig - det var ellers derfor, jeg kom til klinikken. Men jeg fik lov til at blive.

»Min lille praktikant«, siger telefondamen Skøge, når jeg lukker mænd ind og reder senge. Det meste af tiden sidder jeg dog bare i pigerummet, spiser det slik, der altid står fremme, og snakker.

Jeg har lært, at der er en vagtplan, faste priser og en klar opgavedeling mellem telefondamen og kvinderne. Jeg ved, at papirservietterne ved siden af sengen skal vende en bestemt vej, så de er nemme at få fat på, og at mændene ikke må kigge ind i pigerummet.

Men jeg har endnu aldrig taget telefonen. Den er Skøges, og hun bærer den under højre strop af sin bh. Så har hun hænderne fri.

Hun taler stadig i telefon med kunden. Manden ved ikke rigtig, hvad han vil have.

»Om hun er med på doktorlege? Det må jeg lige spørge hende om«. Skøge kigger på Adriana, der trækker på skuldrene.

»Du må lige forklare, hvad du kunne tænke dig. Det ved du ikke? Du må da vide, hvad du har lyst til. Om hun kan lide at få taget temperatur?«.

Adriana ligner et spørgsmålstegn.

»Hvordan vil du tage hendes temperatur? Om hun kan lide at få taget den bagi?«

Adriana laver en grimasse og ryster på hovedet. Hun har en liste over ting, hun ikke gider være med til, og analsex er en af dem.

»Nej, det kan hun ikke så godt lide. Om hun kan lide at få den taget foran? Det var bedre, det kan hun godt lide, siger hun. Du kan jo bare komme hened, så kan I tage en snak om det«.

Manden lægger på igen uden at beslutte sig for noget. Han ringer tre gange mere samme dag. Sidste gang tager Skøge slet ikke telefonen. Der er mænd, der altid ringer og aldrig kommer. Ligesom dem, der bare kommer forbi, kigger og går igen.

På Bordellet er de faste kunder i høj kurs.

»Så ved man, hvad man går ind til. Man ved, hvem de er, og hvad de kan lide. De fleste er ældre, og de er glade, bare de må tage en bagfra i tre minutter. Det er jo ret nemt«, forklarer Julie.

Usikre ægtemænd

Den 29-årige kvinde er nok den mest populære på Bordellet, både blandt kunderne og de andre kvinder, selv om hun tit holder sig lidt for sig selv. Der er noget afslappet over hende, noget urokkeligt. Julie er et pusterum i et hus fyldt med humørsvingninger og divanykker.

Han er faktisk topleder og har en kone, men han kan ikke rigtig finde ud af det med hende. I øvrigt er hun smuk, og mange af mændene er lidt forelsket i hende. Julie tilbyder ellers intet særligt - ingen Girlfriend Experience, som er kys og nusseri og lad-os-lege-vi-er-kæresten, og ingen analsex - to ting, der står i høj kurs hos mændene.

De færreste piger kysser med kunderne, og egentlig er Julie ingen undtagelse. Men med nogle af sine faste kunder bryder hun reglen. Man bliver venner på en måde, siger hun.

Sådan er det også med Jens, der kommer hver uge efter arbejde. Han er i slutningen af 40'erne og altid iført jakkesæt. Hans lyse hår er ved at blive tyndt, han mumler et næsten uhørligt 'hej', når han træder ind ad døren, og holder ellers intensiv øjenkontakt med sine skosnuder.

»Han er sådan en, der ikke kan finde nogen i det virkelige liv«, konstaterer Skøge, da Julie rækker hende pengene for den time, Jens lige har købt.

Julie ryster på hovedet.

»Han er faktisk topleder og har en kone, men han kan ikke rigtig finde ud af det med hende«. Så går hun ind til ti minutters sex og 45 minutters snakken og kælen med den usikre ægte mand.

Kuvertøkonomi

Skøge stiller det lille, sorte æggeur, der hænger på væggen over telefondamernes bord, på 55 minutter. Uret tæller den tid, Jens har betalt for, og når det ringer, banker Skøge på døren til værelset. Så ved han, at det er tid til at komme i tøjet. Når hun banker igen fem minutter senere, skal han ud af værelset.

I fjernsynet, der altid kører i baggrunden, forklarer TV 2's udsendte reporter, at det er triste tider for pølseelskere, fordi endnu et slagteri lukker. Imens går Skøge i gang med at sortere pigernes indkomst ved sit lille bord.

Bordellet tager kun kontanter, og hver pige har en hvid konvolut til de penge, hun tjener. I løbet af vagten bliver konvolutens forside til et regneark. Her noterer Skøge det beløb, hver enkelt kunde har betalt.

Priserne på byens store bordeller er stort set ens: 600 kroner for dansk, det samme for fransk - altså et blowjob - 700 kroner for en cocktail - sex inklusive blowjob - 1.000 kroner for en halv time.

»Man skal vise pengene respekt«, siger Skøge. Derfor lægger hun altid sedlerne ned i

kuverten på en bestemt måde: De største nederst og så i størrelsesmæssig rækkefølge, indtil halvtredserne ligger øverst.

En gave fra Bozzen

Der findes en tredje kuvert, som er gemt under en stak dameblade. Her opbevarer Skøge de penge, som pigerne lægger for husleje og annoncer. Telefondamen får desuden 300 kroner af hver pige per vagt. Først når udgifterne er betalt, kan Julie og Adriana begynde at tjene til sig selv.

Den tredje kuvert bliver hentet hver aften - enten af et vagtfirma eller af kvinden, de kalder Bozz. Det eneste, der ellers røber hendes tilstedeværelse, er et par sedler på skabslågen:

'Husk at tænde lyset udenfor, ryd op efter jer. KH Bozz'.

Øverst på køkkenskabet står en 30 cm høj stentøjsengel, der ser ned på telefondamernes lille bord ved vinduet. Det er en gave fra Bozz til Skøge.

Telefondamen har troet på skytsengle, så længe hun kan huske. Hun har besluttet, at englen skal blive på Bordellet, så den kan passe på pigerne.

Kapitel 3: Frygten for afsløring

På Bordellet handler kvindernes største frygt slet ikke om aggressive kunder.

Det sker på en helt almindelig tirsdag. Alt er, som det plejer, bare mere kedeligt.

De sidste to timer er ikke en eneste kunde kommet forbi Bordellet, og de viser kun pjat på tv. Pjat og fodbold, og dét er årsagsforklaringen: Der er EM, og boldens tiltrækningskraft overgår kvindernes. Det samme gør sig i øvrigt gældende for håndbold og boksning.

Det er ved at blive mørkt, da der dukker en bil op på Bordellets overvågningskamera.

Normalt kører kunder ikke helt op til huset. Tre unge fyre i proletaruniform stiger ud.

»Åh nej«, sukker Julie og kigger op fra sit dameblad. »Jeg håber ikke, de skal herhen«. Flere af kvinderne er trætte af de helt unge mænd, der har set for mange pornofilm.

»Dem med den der 'nu skal jeg vise dig, hvordan man knepper en luder'-attitude, det orker jeg ikke«, forklarer Julie, mens Skøge åbner døren og stikker hovedet ud.

De begynder allerede at råbe, før de er blevet lukket ind.

Kender typen »Har du nogle damer, hva?«. To af drengene står over for Skøge i indgangen og kræver øjeblikkelig servicering. De er knap nok fyldt tyve. Den tredje venter udenfor. Siden der kun er to kvinder på arbejde, må kun to mænd komme ind ad gangen, påstår Skøge. Hun kender typen.

»Begge piger er desværre optaget den næste halve time, men I er velkommen til at vente«, lyver hun og håber, at de er for utålmodige til at blive.

»Kan du høre, hvad jeg siger?«, brøler den ene. »Har du nogle ludere, vi kan kneppe?«.

»Jeg har ikke noget som helst til dig, hvis du taler sådan«, snerrer Skøge, og skænderiet tager til i lydstyrke. Til sidst får hun bakeset de aggressive drenge ud og falder tungt ned i sin stol i pigerummet.

»Din møgso«, råber den mest karseklippede af de tre gennem vinduet, inden de kører deres vej. Skøge hiver efter vejret.

»Sådan nogen som dem, de kunne sagtens have pillet hele stedet fra hinanden«, siger hun.

Frygten for at møde naboen

Julie og Celine, der er på arbejde i aften, siger, at de føler sig trygge og koncentrerer sig igen om deres dameblade.

Ingen af dem kan huske, at der nogensinde er sket noget alvorligt - og skulle det ske, kan kvinderne trykke på en overfaldsalarm.

Desuden er der installeret fem overvågningskameraer på Bordellet, så de kan følge med i, hvem der kommer og går.

Hver gang, dørklokken ringer, vender Julie og Celine automatisk hovederne mod overvågningskærmen. Voldelige kunder er et problem, som kvinderne kan håndtere - ved at vrage de suspekterede mænd allerede i døren, ved at holde øje med det, der sker på naboværelset og ved hjælp af alarmen.

Frygten for at få besøg af kollegaen, naboen eller vennen er langt større. Kvinderne holder deres job på Bordellet hemmeligt for mange af deres nærmeste, og konsekvenserne af en afsløring virker uoverskuelige.

Men billedet fra kameraet er så grynet, at de fleste kunder ligner hinanden, og pigerne hilser alligevel altid på de mænd, der ser bekendte ud.

Konkurrence om kunderne

Det er, blandt andet, et spørgsmål om penge. Hvis kvinderne ikke har sex med tilstrækkeligt mange mænd, tjener de ikke nok og skal selv have penge op af lommen for at betale huslejen og telefondamens løn.

Men endnu værre føles det, hvis de tjener for lidt, fordi kunderne vælger dem fra. Ligesom i aften.

24-årige Celine sidder det meste af tiden bare på sofaen og kigger. De få mænd, der er kommet forbi Bordellet, har alle valgt Julie. Afvisningerne slider på Celines selvtillid.

Der er konkurrence om kunderne, og det er et spil, hvor kvinderne bliver til piger. De har parisernumser, dejlige, faste bryster og er lækkert glatbarberede.

De skifter støvlerne ud med stiletter og bliver til pornobabes, frække studier og kælneløvselskerinder. De spiller et show, hvor rollerne er stereotyper, og illusionen skal tilpasses den enkelte kunde.

Hver gang, Julie går ind til en ny mand, bliver Celine lidt mere stille. Hun har kun været i branchen i tre måneder, og i dag afløser hun Adriana, der holder ferie. Hun har foreløbigt haft to kunder - den ene af dem er en gammel araber, der besøger hende hver anden uge. Han har købt tulipaner, men det er ikke nok til at løfte Celines humør.

Hun har hele sit liv været usikker på sin krop. Som teenager var hun depressiv og havde en spiseforstyrrelse, og da hun begyndte på lykkepiller, tog hun voldsomt på. Hendes egne øjne måler hende mindst lige så nådeløst som mændenes.

En til hver

Klokken kvart i tolv - og dermed kvart i lukketid, ringer en kineser på døren. Han taler kun gebrokkent engelsk og kræver gestikulerende at se begge piger. Åbenbart lever de op til hans forventninger, og ti minutter senere er han tilbage med to ældre asiater.

»One girl everyone«, forklarer kineseren. Skøge nikker forstående.

Læs også: Prolog til artikelserie: Den falske alfons

Den ældste er førstevælger, og han peger på Celine. Den anden tager Julie.

»One hour«, slår kineseren fast.

»Fine, but you need to pay first«, svarer Skøge. Kineseren tysser på hende. Hans forretningsforbindelser må ikke se pengeudvekslingen, og i øvrigt har han glemt kontanterne.

Overarbejde

Inde på pigeværelset ringer Julie til sin kæreste og fortæller, at hun først kommer sent hjem. For 2.000 kroner bliver både hun og Celine gerne en time mere. Da mændene er forsvundet på værelserne med hver deres pige, spæner kineseren ud i natten efter penge.

Den aften går Celine alligevel hjem med plus på kontoen. Den asiatiske forretningsmand var nem, siger hun. De havde sex, han sagde uforståelige ting til hende ét væk og gik lidt før tid. Hun slutter vagten efter tre knald med 3.000 kroner direkte i hånden.

Julie går hjem med mere end det dobbelte. Hun tjener så godt på Bordellet, at hun kun arbejder tre dage om ugen og ikke har noget andet job ved siden af. Det er det bedste arbejde, hun nogensinde har haft, siger Julie – men det har også haft konsekvenser for hendes privatliv.

Kapitel 4: Hemmelighederne på pigeværelset

På bordellets pigeværelse har kvinderne plads til at gøre nar ad kunderne - og til at tale om grænser.

Bordellet lugter som en biograf. Det er en onsdag aften i september, og Skøge og Adriana har lavet popcorn.

Adriana ligger på sofaen med en halvtom skål i armen, mens Skøge kun nipper til sin. Begge ser trætte ud. Julie, som ellers plejer at være på vagt med Adriana, er der ikke.

»Hun blev dårlig og måtte gå hjem«, siger Skøge.

Den forklaring er ikke helt fyldestgørende, synes Adriana og uddyber:

»På slaget fire, da vi mødte ind, kom der én, der simpelthen havde sådan en kæmpepik, og han voldpulede hende, så hun fik så ondt, at hun var nødt til at stoppe for i dag«.

Skøge formoder, at manden er bordelrytter. Det er en mand, der udvælger sig en pige på forskellige bordeller og dukker op lige i starten af hendes vagt. Bordelrytteren er så grov ved hende, at hun ikke kan være sammen med andre den dag.

Men er det ikke i netop sådan en situation, man skal sætte en grænse, spørger jeg.

»Jo jo, det burde man«, svarer Adriana.

»Hvorfor sagde hun så ikke fra?«.

»Det ved jeg jo ikke. Det sker også, at man gør det, men nogle mænd glemmer bare at være forsigtige, når de bliver meget ophidsede. Som regel er det ikke af ond vilje, så hvad gør man lige dér?«.

Emnet interesserer hverken Adriana eller Skøge synderligt meget. Man må tage det sure med det søde, og lige nu synes Adriana i det hele taget, at det er surt at være på arbejde. Hun er stresset over det speciale, hun er ved at skrive på studiet, og kan ikke se, hvordan hun skal nå at aflevere til tiden.

Skøge er i gang med at ringe rundt til Bordellets piger for at høre, om der ikke er nogen, der vil bytte vagt med Adriana, så hun fremover kun skal arbejde i weekenden.

Intet uden glidecreme

De andre gider ikke tale mere om Julies oplevelse. Var det vold eller hændeligt uheld? Jeg møder ikke Julie igen og finder aldrig ud af, hvad hun selv synes, eller hvorfor hun i det hele taget bliver ved med at sælge sex to til tre gange om ugen.

Hun holdt op med at tænde på kunderne for flere år siden. Hun er blevet berørt af for mange - for mange, der ikke kunne finde ud af det - og for Julie er sex ikke længere noget særligt. Men hun har perfektioneret det show, pigerne opfører for kunderne, og når mændene køber sex hos hende, køber de også illusionen om, at hun tænder på dem, at hun gengælder deres følelser.

Julie har været i branchen det meste af sit voksenliv, og hun har tænkt sig at blive ved, så længe hun kan. Jeg har aldrig oplevet hende i dårligt humør, og hun siger, at hun nyder at give mændene den perfekte seksuelle oplevelse, at se dem nyde det.

»Adriana?«, spørger jeg.

»Ja?«. Hun er ved at tage stiletterne på for at gå ind til en kunde.

»Hvor mange af de mænd, som du er sammen med på sådan en vagt som i aften, har du lyst til?«

»Lystlyst?«. Hun sprøjter lidt parfume på. »Altså, jeg synes, man kan dele lyst op i to. Den naturlige lyst og glidecremelyst. Det er sjældent, at der kommer en mand, hvor jeg tænker 'oh wow'. Det er ikke Enrique Iglesias-typer, der besøger mig. Tit kører det hele på grund af glidecreme«.

Med tiden lærer man bare at finde et eller andet, der er rart, ved de fleste

»Jeg forstår bare ikke, hvordan man kan det. Kan dyrke sex med nogen, man slet ikke tænder på».

»Dem, jeg absolut ikke har lyst til, dem tager jeg heller ikke«, siger hun og er på vej ud af døren. »Med tiden lærer man bare at finde et eller andet, der er rart, ved de fleste. Men det er typisk ikke udseendet«.

Et lignende svar har jeg tidligere fået fra Skøge. Men telefondamen, som jeg ellers kun kender som moderlig og snakkesaglig, virker presset i aften. Hun snerrer ad mig, når hun synes, jeg stiller dumme spørgsmål.

Skøge har i flere måneder haft sin yngste datter og hendes to små børn boende, og de daglige - og natlige - kampe med en nævenyttig toårig tærer på telefondamens kræfter.

Pigebesøg

Vi er i gang med at lægge lagener sammen, da det ringer på døren. Overvågningskameraet viser en pige, der holder en lille taske med begge hænder og vipper frem og tilbage på

fødderne, så hestehalen hopper med. Et øjeblik senere dratter Loa omkuld i stolen ved telefondamernes bord.

»Puha, jeg er simpelthen så træt«.

»Har du røget igen?«, spørger Skøge. Lidt for sjov, lidt på mor-måden. »Du var helt skæv, da du mødte på arbejde i går«.

»Ja«, griner Loa, »selv om jeg havde drukket en masse appelsinjuice bagefter. Det var, fordi vi holdt premierfest på teatret i weekenden, og så havde vi lige lidt tilovers derfra. I dag er jeg bare helt smadret. Jeg skal også kun lige hente min makeuppung. Den kom jeg til at glemme i går«, forklarer den 22-årige.

En time senere sidder hun stadig i stolen. I pigerummet kan kvinderne læsse af på folk, de ikke møder til hverdag. Der bliver talt om sex, mænd og fremtidsplaner - og alt, der bliver sagt her, bliver her.

De 24 kvinder, der arbejder på Bordellet, har ikke meget andet til fælles end deres job. Nogle har en lang videregående uddannelse, andre har ingen overhovedet. Nogle er i 20'erne, andre i 50'erne. Nogle er gift, nogle har børn, og nogle går i byen hver weekend.

De fleste finder med tiden enkelte veninder i branchen, mens andre ligesom Loa gør en dyd ud af at holde sig på afstand.

Hende den kreative

»Jeg har ikke lyst til at være en del af det miljø, og jeg føler nogle gange, at jeg ikke passer helt ind«, siger hun. »Der er søde almindelige piger som Julie og Celine, men der er også dem, hvor jeg tænker: det eneste, vi har til fælles, er, at du kan lide pomfritter, og det kan jeg også«.

Når Loa alligevel bliver hængende, er det, fordi pigeværelset er det eneste sted, hvor hun kan tale om sit arbejde.

»Der er en enkelt af mine veninder, der ved, hvad jeg laver. Hun har selv kørt escort, men ellers kender mine venner mig kun som hende den kreative. Hvis det her kom frem...det ville ødelægge alt«.

Kapitel 5: Penge, liderlighed - og burkaer

Om natten kan der være en times ventetid på bordellet. Ofte kommer fulde mænd i grupper, og pigerne må skynde sig for at følge med.

Det eneste, man kan se på overvågningsskærmen, er et øje. Et kæmpestort øje, der bliver presset mod det lille kamera, som sidder på hoveddøren.

Manden trykker på ringeklokken for syvende gang på et minut. Da han vender sig om, kan vi se hans to venner bag ham i indgangen. Om natten, når de er stive eller på stoffer, kommer mændene som regel i grupper.

Når Bordellet hver fredag og lørdag holder åbent til klokken fem om morgenen, er kunderne yngre end på resten af døgnet - de lægger vej forbi, inden de skal i byen, eller når de er på vej hjem.

Jeg har hørt, at nattevagterne er mere ekstreme end døgnets øvrige timer på Bordellet. Mange af kvinderne gider ikke tage vagterne, fordi de påvirkede mænd med deres oppustede egoer er besværlige og længe om at komme. Loa derimod kan bedst lide natten, hvor tiden går hurtig, mændene står i kø, og der tit sker noget uforudset.

Klokken er kvart over tolv, jeg sidder på min faste plads ved telefondamernes bord og spiser resten af Loas Daim-chokolade. Hun sidder på hug bag det lille sorte sofabord og smører glidecreme på. Pigerne påfører deres falske ophidselse i diskretion, inden de går ind til kunden, der venter nøgen på sengen.

Break a leg »Har I egentlig set 'Kapringen'?«, spørger Loa bag sofabordet. «Den skal I se. Man kommer på en måde til at forstå piraterne«.

»Altså, hvis det var mig, der bestemte, skulle de bare skydes. Hele bundtet!«, lyder det fra sofaen.

Dét er Camilla. Hun er en af grundene til, at Loa godt vil tage nattevagten. Camilla taler som Kaptajn Haddock, og ligesom Loa er hun temperamentsfuld og grænsesøgende. Hun kan fylde et helt rum ud med sin blotte tilstedeværelse.

Læs også: Loa: »Jeg tror, jeg kan lide at lege med ilden«

Mens Loa går ind til sin kunde, smider 33-årige Camilla en Treo ned i et glas vand og reder håret. Hun har menstruationssmerter og er bagud med en aflevering på sit studie, men de næste seks timer skal hun være hende den drønuartige med de store, faste bryster.

»Det er enormt befriende«, konstaterer hun, trækker i stiletterne og tramper ud ad døren hen til værelset, hvor en kunde venter. Hun er en elefant på høje hæle.

» Break a leg!«, råber telefondamen Marianne, der tit sidder på nattevagterne.

» Don't say that«, råber Camilla tilbage. »Jeg gør det jo«. Det er et slags ritual, de gentager resten af aftenen.

Fem minutter senere er Loa allerede tilbage fra sin kunde. Tidligt på natten, når mændene er på vej i byen, køber de frem for alt hurtige udløsninger. Et blowjob tager omkring ti minutter, sex et kvarter.

Mandesved og tomatkruer

Nu sidder Loa på sofaen med benene trukket op under sig. Hun tager tit dobbeltvagter om lørdagen. Så møder hun klokken 17 og går hjem klokken fem næste morgen. Det har været en stille eftermiddag, fire mænd foreløbigt, siger hun, men efterhånden er klokken to om natten, og hun er ved at være overtræt.

»Eeej, mine knæ lugter af mandesved«, klynker hun. Hvis der er én ting, Loa ikke kan lide, er det mandesved. Hun rækker ud efter chipsposen med tomatkruerne på bordet og kører en af chipsene hen over sine knæ. Hun lugter til dem. Det var bedre. Bagefter begraver hun hovedet i programmet for dokumentarfilmfestivalen CPH:DOX.

Pauserne på nattevagten er få.

»Åh, der er bare så mange film, jeg gerne vil se«, mumler Loa.

»Du ved godt, du har en kunde, ikk?«, spørger Marianne.

»Hvad?«

Der er bare nogle, hvor man med det samme kan høre, at de er nogle idioter

»Ja, han venter inde på det lille værelse«.

»Nå. Jamen så...«.

Inde ved siden af kan man høre Camilla stønne. Hun er mest til hård sex med mænd, der bare køber et kvarter. Efter et opslidende forhold med en tidligere kunde har hun i øjeblikket ikke overskud til at involvere sig følelsesmæssigt. Til gengæld er hun ikke til at overhøre, når hun involverer sig fysisk.

»Jeg har altså stadig ikke vænnet mig til, at hun larmer sådan«, bemærker Loa, mens hun går ud til kunden, der venter på hende.

Stiv stodder

To minutter senere er hun tilbage.

»Han er så stiv, han kan simpelthen ikke noget, han kan næsten ikke engang stå op«, konstaterer hun og hiver DOX-programmet frem igen. Telefondamen følger den afviste mand til døren.

»Beklager, men pigerne synes altså, at du er for fuld til at de har lyst til at være sammen med dig«.

»Jamen...jeg er altså schlet ikke sssærlig ffuld«, protesterer han på vej ned ad gangen.

Ved hoveddøren støtter han sig til karmen og vender sig om.

»Vved du hva'? Det er ssqu o..o..okay, at de siger det. Jeg vil gerne komme igen en anden gang«. Så vælter han ud i natten, mens Loa bliver sendt ind til den næste mand.

Svært for telefondamen

Lige nu er der en times ventetid. Det begynder at blive en logistisk udfordring for telefondamen Marianne. Der sidder mænd på samtlige værelser og venter, og nogle er gået ud for at få sig en øl, indtil det bliver deres tur.

Forvirringen bliver gradvist større. Loa er allerede på vej ned ad gangen igen.

»Loa, hey, hvad laver du?«, råber Marianne.

»Jeg hilser«.

»Hvem er han? Er han dansker?«. Loa vil kategorisk ikke gå ind til mænd med udenlandsk baggrund, fordi hun er bange for, at hun kender dem fra sin opvækst på Nørrebro.

»Kig da ind«.

»Hvis det er en, jeg kender, slår jeg dig ihjel«, fastslår hun.

Noget af det bedste ved arbejdet

Alle involverede overlever, og mellem klokken fire og fem kommer der ikke en eneste kunde. Vi bestiller nogle salater til natmad og snakker om ligegyldigheder.

Så fortæller Loa, at en af hendes veninder vil begynde at gå med tørklæde. Efter ti minutters stilfærdig diskussion nævner noget ordet burka, og inden længe råber de tre kvinder ad hinanden:

»Man skal ikke diskutere sharialovgivning i mit land!«, tordner Camilla. »Hvis Hizb-ut Tahrir absolut vil have det, vil jeg gerne hjælpe dem med en offentlig stening på Rådhuspladsen«.

»Ej, nu må du altså holde op«. Marianne, der ellers har været enig, synes tonen bliver for hård. »De kan da bare skride hjem, når de ikke har lyst til at leve som os«.

»Er det fedt at være fascist?«, spørger Loa, der har familie i Jordan, hvor hun også selv har boet. »Vi har jo ikke ret til at sige, at vores kultur er bedre end deres«.

Ingen af kvinderne vil give sig bare en millimeter, og efter en time giver de op. Den slags diskussioner er en fast bestanddel af deres fælles vagter, siger kvinderne, og det hele er glemt igen efter fem minutter.

Alle tre er enige om, at nattevagten i hinandens selskab er noget af det bedste ved arbejdet.

»Og så hedder det ellers en prostitueret«

Da Marianne går ud på badeværelset for at tørre op efter en kunde, der har været i bad, ringer telefonen. Camilla, der indtil for nyligt også har været telefondame, tager den.

»Hos pigerne, god aften. Om de sutter pik? Ja, hvad fanden tror du? Og så hedder det ellers en prostitueret«. Hun smækker på, og begge kvinder griner.

»Han var i gang med at gokke den af. Der er bare nogle, hvor man med det samme kan høre, at de er nogle idioter. Det gider jeg slet ikke bruge min tid på«, forklarer hun, mens hun skifter fra stiletter til sneakers.

En bil holder uden for pigerummets vindue. Det er Camillas veninde, der henter hende. Marianne er gået i gang med at lukke ned, og om lidt kører hun Loa hjem. Sådan er det altid.

Kvinderne er tilfredse med nattens forløb. Både Loa og Camilla har haft mere end otte kunder. Det er en slags målestok for en god vagt: efter sex med otte mænd går man hjem med minimum 3.500 kroner.

I løbet af efteråret har kunderne ellers været forholdsvis få, og de har været nærige. Camilla husker tiden inden finanskrisen, hvor mændene lagde op til 1.000 kroner i drikkepenge efter et knald. Nu lægger de som regel intet.

Kapitel 5: Penge, liderlighed - og burkaer

Om natten kan der være en times ventetid på bordellet. Ofte kommer fulde mænd i grupper, og pigerne må skynde sig for at følge med.

Det eneste, man kan se på overvågningsskærmen, er et øje. Et kæmpestort øje, der bliver presset mod det lille kamera, som sidder på hoveddøren.

Manden trykker på ringeklokken for syvende gang på et minut. Da han vender sig om, kan vi se hans to venner bag ham i indgangen. Om natten, når de er stive eller på stoffer, kommer mændene som regel i grupper.

Når Bordellet hver fredag og lørdag holder åbent til klokken fem om morgenen, er kunderne yngre end på resten af døgnet - de lægger vej forbi, inden de skal i byen, eller når de er på vej hjem.

Jeg har hørt, at nattevagterne er mere ekstreme end døgnets øvrige timer på Bordellet. Mange af kvinderne gider ikke tage vagterne, fordi de påvirkede mænd med deres oppustede egoer er besværlige og længe om at komme. Loa derimod kan bedst lide natten, hvor tiden går hurtigt, mændene står i kø, og der tit sker noget uforudset.

Klokken er kvart over tolv, jeg sidder på min faste plads ved telefondamernes bord og spiser resten af Loas Daim-chokolade. Hun sidder på hug bag det lille sorte sofabord og smører glidecreme på. Pigerne påfører deres falske ophidselse i diskretion, inden de går ind til kunden, der venter nøgen på sengen.

Break a leg »Har I egentlig set 'Kapringer'?«, spørger Loa bag sofabordet. «Den skal I se. Man kommer på en måde til at forstå piraterne».

»Altså, hvis det var mig, der bestemte, skulle de bare skydes. Hele bundtet!«, lyder det fra sofaen.

Dét er Camilla. Hun er en af grundene til, at Loa godt vil tage nattevagten. Camilla taler som Kaptajn Haddock, og ligesom Loa er hun temperamentsfuld og grænsesøgende. Hun kan fylde et helt rum ud med sin blotte tilstedeværelse.

Læs også: Loa: »Jeg tror, jeg kan lide at lege med ilden«

Mens Loa går ind til sin kunde, smider 33-årige Camilla en Treo ned i et glas vand og reder håret. Hun har menstruationssmerter og er bagud med en aflevering på sit studie, men de næste seks timer skal hun være hende den drønuartige med de store, faste bryster.

»Det er enormt befriende«, konstaterer hun, trækker i stiletterne og tramper ud ad døren hen til værelset, hvor en kunde venter. Hun er en elefant på høje hæle.

» Break a leg!«, råber telefondamen Marianne, der tit sidder på nattevagterne.

» Don't say that«, råber Camilla tilbage. »Jeg gør det jo«. Det er et slags ritual, de gentager resten af aftenen.

Fem minutter senere er Loa allerede tilbage fra sin kunde. Tidligt på natten, når mændene er på vej i byen, køber de frem for alt hurtige udløsninger. Et blowjob tager omkring ti minutter, sex et kvarter.

Mandesved og tomatskruer

Nu sidder Loa på sofaen med benene trukket op under sig. Hun tager tit dobbeltvagter om lørdagen. Så møder hun klokken 17 og går hjem klokken fem næste morgen. Det har været en stille eftermiddag, fire mænd foreløbigt, siger hun, men efterhånden er klokken to om natten, og hun er ved at være overtræt.

»Eeej, mine knæ lugter af mandesved«, klynker hun. Hvis der er én ting, Loa ikke kan lide, er det mandesved. Hun rækker ud efter chipsposen med tomatskruerne på bordet og kører en af chipsene hen over sine knæ. Hun lugter til dem. Det var bedre. Bagefter begraver hun hovedet i programmet for dokumentarfilmfestivalen CPH:DOX.

Pauserne på nattevagten er få.

»Åh, der er bare så mange film, jeg gerne vil se«, mumler Loa.

»Du ved godt, du har en kunde, ikk?«, spørger Marianne.

»Hvad?«

Der er bare nogle, hvor man med det samme kan høre, at de er nogle idioter

»Ja, han venter inde på det lille værelse«.

»Nå. Jamen så...«.

Inde ved siden af kan man høre Camilla stønne. Hun er mest til hård sex med mænd, der bare køber et kvarter. Efter et opslidende forhold med en tidligere kunde har hun i øjeblikket ikke overskud til at involvere sig følelsesmæssigt. Til gengæld er hun ikke til at overhøre, når hun involverer sig fysisk.

»Jeg har altså stadig ikke vænnet mig til, at hun larmer sådan«, bemærker Loa, mens hun går ud til kunden, der venter på hende.

Stiv stodder

To minutter senere er hun tilbage.

»Han er så stiv, han kan simpelthen ikke noget, han kan næsten ikke engang stå op«, konstaterer hun og hiver DOX-programmet frem igen. Telefondamen følger den afviste mand til døren.

»Beklager, men pigerne synes altså, at du er for fuld til at de har lyst til at være sammen med dig«.

»Jamen...jeg er altså schlet ikke sssærlig fffuld«, protesterer han på vej ned ad gangen.

Ved hoveddøren støtter han sig til karmen og vender sig om.

»Vved du hva'? Det er ssqu o..o..okay, at de siger det. Jeg vil gerne komme igen en anden gang«. Så vælter han ud i natten, mens Loa bliver sendt ind til den næste mand.

Svært for telefondamen

Lige nu er der en times ventetid. Det begynder at blive en logistisk udfordring for telefondamen Marianne. Der sidder mænd på samtlige værelser og venter, og nogle er gået ud for at få sig en øl, indtil det bliver deres tur.

Forvirringen bliver gradvist større. Loa er allerede på vej ned ad gangen igen.

»Loa, hey, hvad laver du?«, råber Marianne.

»Jeg hilser«.

»Hvem er han? Er han dansker?«. Loa vil kategorisk ikke gå ind til mænd med udenlandsk baggrund, fordi hun er bange for, at hun kender dem fra sin opvækst på Nørrebro.

»Kig da ind«.

»Hvis det er en, jeg kender, slår jeg dig ihjel«, fastslår hun.

Noget af det bedste ved arbejdet

Alle involverede overlever, og mellem klokken fire og fem kommer der ikke en eneste kunde. Vi bestiller nogle salater til natmad og snakker om ligegyldigheder.

Så fortæller Loa, at en af hendes veninder vil begynde at gå med tørklæde. Efter ti minutters stilfærdig diskussion nævner noget ordet burka, og inden længe råber de tre kvinder ad hinanden:

»Man skal ikke diskutere sharialovgivning i mit land!«, tordner Camilla. »Hvis Hizb-ut Tahrir absolut vil have det, vil jeg gerne hjælpe dem med en offentlig stening på Rådhuspladsen«.

»Ej, nu må du altså holde op«. Marianne, der ellers har været enig, synes tonen bliver for hård. »De kan da bare skride hjem, når de ikke har lyst til at leve som os«.

»Er det fedt at være fascist?«, spørger Loa, der har familie i Jordan, hvor hun også selv har boet. »Vi har jo ikke ret til at sige, at vores kultur er bedre end deres«.

Ingen af kvinderne vil give sig bare en millimeter, og efter en time giver de op. Den slags diskussioner er en fast bestanddel af deres fælles vagter, siger kvinderne, og det hele er glemt igen efter fem minutter.

Alle tre er enige om, at nattevagten i hinandens selskab er noget af det bedste ved arbejdet.

»Og så hedder det ellers en prostitueret«

Da Marianne går ud på badeværelset for at tørre op efter en kunde, der har været i bad, ringer telefonen. Camilla, der indtil for nyligt også har været telefondame, tager den.

»Hos pigerne, god aften. Om de sutter pik? Ja, hvad fanden tror du? Og så hedder det ellers en prostitueret«. Hun smækker på, og begge kvinder griner.

»Han var i gang med at gokke den af. Der er bare nogle, hvor man med det samme kan høre, at de er nogle idioter. Det gider jeg slet ikke bruge min tid på«, forklarer hun, mens hun skifter fra stiletter til sneakers.

En bil holder uden for pigerummets vindue. Det er Camillas veninde, der henter hende. Marianne er gået i gang med at lukke ned, og om lidt kører hun Loa hjem. Sådan er det altid.

Kvinderne er tilfredse med nattens forløb. Både Loa og Camilla har haft mere end otte kunder. Det er en slags målestok for en god vagt: efter sex med otte mænd går man hjem med minimum 3.500 kroner.

I løbet af efteråret har kunderne ellers været forholdsvis få, og de har været nærige. Camilla husker tiden inden finanskrisen, hvor mændene lagde op til 1.000 kroner i drikkepenge efter et knald. Nu lægger de som regel intet.

Kapitel 6: En arbejdsdag med urinsex og æblekage

Kvinderne på bordeller udvikler tit venskabelige forhold. I dag har Adriana bagt kage til hele huset.

»Drik lige et glas mere«, foreslår Skøge.

»Jeg drikker jo«. Adriana går splitterburhan frem og tilbage i pigerummet og drikker vand. Hun venter på en kunde, der allerede er en halv time forsinket. Han har bestilt tid til urinsex, og Adriana har bælet vand den sidste time. Tiden går, og med hvert minut vokser hendes irritation.

»Nu går jeg kraftedeme ud og tisser«, fastslår hun et kvarter senere og marcherer demonstrativt ud på badeværelset. Da kunden ringer og siger, at han bliver yderligere en time forsinket, får han at vide, at han har forpasset sin chance og må komme tilbage en anden dag.

Sms fra chefen Kvinderne sidder i sofaen og spiser den æblekage, som Adriana har bagt. I baggrunden kører et program om verdens mest frastødende sygdomme. Skøge ser anstrengt ned på sin mobil.

»Der er en kunde, der gerne vil booke en af pigerne som escort, men det kan jeg jo ikke bare skrive til hende. Hendes kæreste ved ikke, hvad hun laver«.

Skøge løfter ikke blikket fra telefonen.

»Hun er sygeplejerske, og nu skriver jeg bare: 'Ring, hvis du kan tage en ekstra vagt. Kh Jeanette'. Så lyder det, som om jeg er hendes chef fra afdelingen«.

»Hvorfor?«, vil jeg vide. »Tjekker kæresten hendes mobil?«.

»Det ved jeg da ikke«, snerrer Skøge. »Men jeg vil bestemt ikke være årsagen til, at han finder ud af, hvad hun laver«.

Glatbarberet, tak

Stemningen i dag er beskeden. Adriana er ved at være rigtig træt af sit speciale, som hun har arbejdet på i et halvt år, og Skøge er træt af at høre om, at hun er træt af det.

»Nu har jeg taget slutlån, og jeg tror, jeg bliver nødt til at udskyde«, siger Adriana, der står nøgen midt i rummet og tager et truckerbad med en vådserviet. »Jeg er lidt af en karakterytter, så jeg vil ikke bare aflevere et eller andet halvfærdigt«.

Skøge skruer op for fjernsynet.

»Og så har jeg droppet tanken om at skrive ph.d. Det er så ensomt et arbejde, man bliver helt sindssyg«, siger Adriana.

Skøge zapper videre til Toppen af Poppen. »Jeg har det hele, lidt til og meget mere«, synger rockmama Sanne, og Skøge vipper lidt i takt, selv om hun egentlig bedst kan lide Mads Langer.

Resten af aftenen forløber stille. Adriana har en enkelt kunde mere, han ville have et blowjob.

»Åååh, sagde han, vil du ikke slikke mig på bollerne. Det kan jeg så godt lide«, refererer hun, da hun kommer tilbage. »Ja, siger jeg, og jeg kan godt lide, når bollerne er barberede. Det er dine ikke. Så: nej«.

Hun hiver mobilen frem og kryber ned under dynen. I løbet af sommeren har hun mødt en fyr i byen, som hun har set nogle gange. Forleden brændte han hende af, og nu vil hun gøre det forbi.

»Han vil bare lege. Det er også fint nok, men jeg gider ikke bruge tid på den slags mere«, siger hun. Efter en bidsk beskedudveksling med manden - »nu skriver jeg til ham, at han er ekspederet videre« - falder hun i søvn på sofaen.

»Jeg elsker dig«

Skøge begynder at lukke huset ned. Hun reder sengene og tømmer skraldespanden. Hun sætter en sidste vask håndklæder over og skifter fyrfadslysene. Så ringer hun til den taxachauffør, som i et års tid har kørt hende hjem efter aftenvagterne.

Jeg håber, at jeg kommer til at have min gang her i lang tid endnu

»Hej søde chef. Kommer du og henter mig?«.

Ti minutter senere går dørklokken. Hun kigger op på overvågningskærmen.

»Så står han der og hopper«. Skøge griner. »Kom bare ind, der er åbent«, råber hun gennem gangen. Døren bliver åbnet på klem.

»Hej! Jeg elsker dig«, lyder det fra den ældre araber.

»Jeg elsker også dig! Fem minutter!«, råber Skøge tilbage. Manden lukker døren igen, og telefondamen stiller sine lyserøde crocs og tager sine støvler på.

»Jeg håber, at jeg kommer til at have min gang her i lang tid endnu«, siger hun.

Skøges helbred skrander, og de sidste måneder har meget af det daglige arbejde hængt på hende. Hun har lavet vagtplanen, hjulpet med at handle ind og lagt øre til pigernes brok over ubesatte vagter og andre praktikaliteter.

Rettighedskampen

Alt det er almindeligvis noget, som Bozz tager sig af. Men kvinden, der i virkelighed hedder Maria, gik ned med stress i februar 2012. Inden da kom hun tit ned på Bordellet for at drikke kaffe med pigerne eller for selv at arbejde som domina.

Hun har desuden været involveret i de prostitueredes kamp for rettigheder, siden hun for ti år siden grundlagde 'Brancheforeningen for gudinder' (BDEA), som dog kun eksisterede i kort tid.

Skøge og Bozz har været veninder siden de mødte hinanden på Bordellet for otte år siden.

»Jeg elsker Bozz, og jeg elsker pigerne, det gør jeg virkelig«, siger telefondamen. »Jeg synes, vi arbejder et sted, hvor alle kan lide at være. Vi giver gæsterne en god behandling, og Bozz er et fantastisk menneske, der altid taler vores sag«.

»Hvis der er en, der bliver ramt af sygdom eller har det dårligt af andre grunde, så er det en helt naturlig ting, at man træder til og hjælper«, tilføjer Skøge.

Så griber hun fat i sin prikkede trolley med datterens og børnebørnenes vasketøj og går mod døren. Skøge er den eneste, der må vaske privat på Bordellet.

Bare på besøg

Udenfor i natten venter chaufføren og jeg på, at hun låser huset og slår alarmen til. Han løfter Skøges vasketøjstrolley ind i bagagerummet.

»Har det været en god vagt?«, spørger han mig.

»Den har været okay, tror jeg«.

»Har du haft mange kunder?«

»Nej, jeg har sådan set bare været på besøg«.

Epilog

Epilog: Er sex det mest kostbare, man kan købe?

I ni måneder fulgte vi en gruppe prostituerede. Hør hvordan det går dem i dag.

Der er gået ni måneder siden den eftermiddag i maj, hvor jeg ringede på døren til Bordellet for første gang.

Jeg har været på arbejde med pigerne på alle døgnets timer. Vi har spist morgenmad, aftensmad og natmad sammen. Det blev sommer, og der blev langt mellem kunderne. Vi har set tv, læst dameblade og hørt salsamusik for fuld skrue.

Da det blev jul på Bordellet, købte Maria gaver til alle kvinder. Juledekorationer blev sat frem på værelserne (en enkelt blev stjålet af en kunde), og nogle af pigerne kom på arbejde forklædt som nissepiger.

Nu er det februar, og det lille messingskilt, der hang under ringeklokken i foråret, er forsvundet. » Sex is one of the most beautiful, wholesome and natural things that money can buy«, stod der.

Skøge har taget det ned. Det er ligesom med billeder, siger hun. Når de har hængt for længe det samme sted, holder man op med at betragte dem med den opmærksomhed, de fortjener.

Konkurrencen stiger Citatet på skiltet stammer i øvrigt fra den amerikanske bestsellerforfatter Tom Clancy, men efter ni måneder på bordellet ved jeg stadig ikke, om jeg er enig med ham.

Er sex noget smukt og særligt, når det er til salg? Skal det absolut være noget særligt?

For kvinderne på bordellet behøver det ikke. De fleste er drevet af nysgerrighed og seksuelle fantasier, da de begynder i branchen. Pengene og det intime fællesskab med de andre kvinder giver dem lyst til at fortsætte.

En anden ting, de fleste har til fælles, er frygten for at lade mænd komme tæt på, frygten for at blive såret.

I løbet af de seneste måneder er tre nye kvinder begyndt at arbejde på Bordellet. Samtidig er intrigerne taget til. Ting forsvinder, og bagtaleriet blomstrer.

Sådan er det typisk om vinteren og i de stille sommermåneder, når indtjeningen daler, og nogle bliver jaloux på dem, der tjener bedst. I køkkenet hænger nu en seddel, der opfordrer til god tone blandt pigerne. Ellers er det meste ved det gamle. Kvinderne blev glade over justitsministerens beslutning om at droppe kundekriminaliseringen.

En gang pige, altid pige

Celine har fået taget billeder til sin profil på Bordellets hjemmeside.

Hun har haft 11 kunder på én vagt og er begyndt at tale som en, der ved, hvad hun snakker om.

Epilog: Er sex det mest kostbare, man kan købe?

I ni måneder fulgte vi en gruppe prostituerede. Hør hvordan det går dem i dag.

Der er gået ni måneder siden den eftermiddag i maj, hvor jeg ringede på døren til Bordellet for første gang.

Jeg har været på arbejde med pigerne på alle døgnets timer. Vi har spist morgenmad, aftensmad og natmad sammen. Det blev sommer, og der blev langt mellem kunderne. Vi har set tv, læst dameblade og hørt salsamusik for fuld skrue.

Da det blev jul på Bordellet, købte Maria gaver til alle kvinder. Juledekorationer blev sat frem på værelserne (en enkelt blev stjålet af en kunde), og nogle af pigerne kom på arbejde forklædt som nissepiger.

Nu er det februar, og det lille messingskilt, der hang under ringeklokken i foråret, er forsvundet. » Sex is one of the most beautiful, wholesome and natural things that money can buy«, stod der.

Celine har fået taget billeder til sin profil på Bordellets hjemmeside.

Hun har haft 11 kunder på én vagt og er begyndt at tale som en, der ved, hvad hun snakker om.

Skøge har sagt sin faste mandagsvagt op. Nu arbejder hun kun en gang om ugen og nyder at sove længe mandag morgen.

Loa har besluttet sig for at holde ferie i nogle uger. Hun vil tage ud at rejse og tænke over, hvilken uddannelse hun skal søge ind på til sommer.

Maria overvejer at overdrage ansvaret for huset til en af de andre kvinder. Hun vil beholde sin ugentlige vagt og begynde at læse igen til sommer.

Camilla har afbrudt al kontakt til sin voldelige ekskæreste.

Adriana kæmper stadig med sit speciale. Hun har en aftale med en journalist fra DR, som vil lave et indslag om hende.

»Én gang pige, altid pige - og kun dét«, siger hun. »Sådan tænker folk. Men jeg vil gerne fortælle, at vi også er så meget andet«.